



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. L.**, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2007, č. j. SpKrÚ 23673/A/2006/ODSH/12, o uložení pokuty a zákazu řízení motorových vozidel, o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 30. 10. 2007, č. j. 54 Ca 2/2007 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá.**
- II.** Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 19. 4. 2006 byl žalobce shledán vinným z porušení usnesení § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f), jakož i přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. h), i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu šestnácti měsíců.

K žalobcovu odvolání bylo napadené rozhodnutí zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2006; toto rozhodnutí však zrušil Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 1. 3. 2007. V novém řízení žalovaný změnil

napadené rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 21. 3. 2007 tak, že změnil právní kvalifikaci žalobcova jednání a z výroku vypustil odkaz na § 30 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích a § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu: podle něj totiž nebylo prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy ještě mohl být pod jeho vlivem. Ve zbytku ponechal rozhodnutí nedotčeno a ztotožnil se s orgánem I. stupně.

Žalobě směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, opět vyhověl a rozsudkem ze dne 30. 10. 2007 zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí vydané v I. stupni, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Správním orgánům vytkl, že k dokazování použily pouze doznání učiněné žalobcem jako obviněným a úřední záznamy vyhotovené zasahujícími policisty, ačkoli ve věci bylo možno vyslechnout svědky; to bylo na místě tím spíše, že žalobce popíral pravdivost údajů uvedených v úředních záznamech. Soud proto správním orgánům uložil, aby v dalším řízení před vydáním rozhodnutí vyslechly zasahující policisty a zhodnotily věrohodnost, pravdivost, závažnost a zákonnost provedených důkazů.

Rozsudek napadli kasační stížností jak žalobce, tak žalovaný správní orgán. Žalobce ve své kasační stížnosti nesouhlasil s odůvodněním rozsudku a s myšlenkovými postupy soudu. Obsah rozsudku je podle něj nepůvodní, je složen pouze z citací a řádně se nevěnuje výkladu zákonných ustanovení; takový rozsudek nemůže žalobce přijmout, byť by mu jím soud vyhověl. Soud vycházel podle žalobce z neúplných skutkových zjištění, protože do rozsudku nezahrnul popis řízení před správním orgánem, které předcházelo vydání rozsudku ze dne 1. 3. 2007. To patrně souvisí s postojem soudu k otázce, zda se důkazy navržené žalobcem v odvolání vztahovaly k nově tvrzeným skutečnostem. Podle žalobce započalo vlastní řízení podle zákona až jeho odvoláním; předtím nešlo o správní řízení, nýbrž o projev autokracie úřadu. Nelze tedy dovodit, že by žalobce v průběhu řízení měnil svůj postoj; pouze úřadům zpočátku „nastražil léčku“. Správní orgány byly od počátku povinny vyslechnout zasahující policisty; soud rovněž opomněl správním orgánům připomenout, že žalobce navrhoval výsledky dalších dvou svědků. Žalobce dále soudu vytkl, že se důkladně nezabýval jeho námitkou týkající se běhu hmotněprávních a procesních lhůt. Konečně pokud soud zrušil i rozhodnutí vydané v I. stupni, měl podle žalobce vrátit věc k dalšímu řízení přímo orgánu I. stupně.

Žalobce proto navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud mu však v této žádosti nevyhověl usnesením ze dne 4. 3. 2008, a kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 7. 2008.

Žalovaný ve vyjádření k žalobcově kasační stížnosti setrval na svém vyjádření k žalobě a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Ve své vlastní kasační stížnosti pak žalovaný vyjádřil přesvědčení, že nepochybil, pokud se spokojil s žalobcovým doznáním a s předloženými úředními záznamy. Odkázal přitom na § 58 odst. 2 zákona o přestupcích (postup policie při oznamování přestupku) a na § 51 odst. 1 správního řádu, podle něž lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s důkazními předpisy. Žalobce byl s úředními záznamy při ústním jednání seznámen, a protože proti jejich obsahu nic nenámítal, bylo těmito listinami hodnověrně prokázáno, že se události sebehly tak, jak je v nich popsáno. Ostatně ani jinak nebyl žalobce zkrácen na možnosti účinně hájit svá práva. Krajský soud při svém rozhodování nepřihlédl k dalším důkazům založeným ve spisu (zejména jde o tiskopis oznámení přestupku, spolu s ním předložené poučení obviněného a protokol z ústního jednání před správním orgánem I. stupně, v němž žalobce svým podpisem stvrdil, že si je vědom porušení zákona a nežádá žádné

doplnění dokazování). Rovněž se krajský soud dostatečně nevypořádal s aplikací § 82 odst. 4 správního řádu, který posiluje koncentraci řízení tím, že účastníku neumožňuje uplatňovat v odvolacím řízení takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve, tedy v řízení na I. stupni. Není pochyb o tom, že žalobce mohl své odvolací důvody uplatnit již v řízení na I. stupni; již tehdy se mohl ohradit proti okolnostem, za nichž bylo vyhotoveno oznámení přestupku a mohl zpochybnit obsah úředních záznamů. Ze srovnání žalobcových procesních postojů v průběhu řízení u správního orgánu I. stupně a řízení odvolacího lze usoudit, že žalobce záměrně odkládal uplatnění svých námitek, aby se vyhnul sankci v důsledku zániku odpovědnosti za přestupek. Správní orgány poučily žalobce řádně a včas o jeho právech; to, že žalobce těchto práv nevyužil, nelze klást k tíži žalovanému.

Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil.

Kasační stížnost podaná žalobcem není přípustná; kasační stížnost žalovaného pak není důvodná.

Ač je kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem, lze jí v zásadě napadnout každé pravomocné rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví; výjimky z této zásady jsou pak výslovně stanoveny zákonem. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná mj. taková kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu.

Právě to činí žalobcova kasační stížnost. Jak zdejší soud podrobně popsal již ve svém výše citovaném rozsudku ze dne 10. 7. 2008 (vydaném pod č. j. 1 As 54/2008 - 89), krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, které žalobce napadl žalobou, a vyhověl mu tak; ostatně sám žalobce to připouští. To, že žalobce není spokojen se způsobem, jakým je zpracováno odůvodnění rozsudku, není pro zákonnost rozsudku významné; koneckonců od soudního rozhodnutí se žádá, aby bylo přezkoumatelné, srozumitelné a v souladu se zákonem (a tyto požadavky napadený rozsudek splňuje), nikoli aby vyhovovalo formulačnímu vkusu každého jednotlivého účastníka, případně bralo ohled na jeho nelibost vůči citacím z odborné literatury a používání výrazů z latinského jazyka. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyložil dále to, že i námitka domáhající se vrácení věci správnímu orgánu I. stupně (a nikoli žalovanému), jehož rozhodnutí bylo rovněž zrušeno, je námitkou mířící toliko proti důvodům rozhodnutí a nezpochybňující výrok. Pokud se totiž žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, žádal i to, aby pro případ procesního úspěchu byla věc vrácena žalovanému (nečinil tak ovšem výslovně, ale při zrušení rozhodnutí ve věci, v níž má být dále jednáno, nepřipouští zákon žádnou jinou možnost, a to ani v případě, že soud kromě rozhodnutí vydaného v II. stupni zruší i rozhodnutí jemu předcházející). Jelikož tedy žalobcova kasační stížnost jako celek nezpochybňuje výrok (tedy netvrdí, že rozsudek neměl být zrušen, a že žaloba měla být namísto toho zamítnuta či odmítnuta, případně že řízení mělo být zastaveno), je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s.

Krom toho nejsou pro věcné projednání žalobcovy kasační stížnosti splněny ani podmínky řízení. Jednou z podmínek řízení o kasační stížnosti je zastoupení advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., jehož je stěžovatel zproštěn jen v případě, že on sám (případně stěžovatelův zaměstnanec nebo, u právnických osob, stěžovatelův člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje) má vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie. Žalobce v řízení o této kasační stížnosti však zastoupen není; přitom soudu nedoložil, a z okolností to neplyne, že by sám měl potřebné právnické vzdělání. K podmínkám řízení, případně k obdobným procesním předpokladům, se řadí i splnění poplatkové povinnosti. Ani tento předpoklad žalobce nesplnil, neboť poplatek za kasační stížnost neuhradil.

Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce o těchto povinnostech věděl, a proto současně s podáním kasační stížnosti požádal krajský soud o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud tyto žalobcovy návrhy zamítl usnesením ze dne 4. 3. 2008, a kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 7. 2008. Po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo tedy již definitivně zřejmé, že pokud žalobce bude chtít v řízení pokračovat, měl by zaplatit soudní poplatek a předložit soudu plnou moc udělenou advokátu k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Ve standardní procesní situaci by krajský soud byl povinen po zamítnutí takové kasační stížnosti opětovně žalobce vyzvat ke splnění poplatkové povinnosti a k doložení plné moci. Krajský soud však takto nepostupoval právě proto, že Nejvyšší správní soud označil ve svém rozsudku ze dne 10. 7. 2008 žalobcovu kasační stížnost ve věci samé za nepřipustnou, a bylo tak patrné, že Nejvyšší správní soud se nebude kasační stížností věcně zabývat. Jakékoli další procesní úkony ze strany krajského soudu by proto byly neúčelné, protože zaplacení soudního poplatku a zastupování účastníka advokátem mají smysl jen pro případ meritorního rozhodování o věci.

Co se pak týče druhé kasační stížnosti podané proti rozsudku krajského soudu, žalovaný v ní tvrdí, že žalobce řádně poučil a neupřel mu žádná procesní práva. Podstatou výtky, kterou ve svém rozsudku zformuloval krajský soud, však není ani tak to, že by žalovaný zanedbal své povinnosti v osobním jednání se žalobcem, nýbrž to, že žalovaný – nezávisle na míře žalobcovy spolupráce v řízení a na jeho procesní aktivitě – řádně nezjistil skutkový stav věci. To měl učinit i bez ohledu na to, zda jej žalobce na případné důkazní deficity upozornil.

Z úředních záznamů obou zasahujících policistů vyplynulo zhruba totéž, a sám žalobce při ústním jednání nepopíral obsah těchto záznamů. Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezbujuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápé čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.

I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz). Provedení výslechu obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat

jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.

Ze spisu je zřejmé, že žalobcův popis situace se v průběhu času měnil; to však ještě neznamená, že lze odmítnout všechna jeho tvrzení jako nevěrohodná a rezignovat na řádné zjištění stavu věci. To, že žalobce nejprve připustil svou vinu a v odvolání ji začal popírat, sice snižuje jeho důvěryhodnost, ovšem v situaci, kdy rozhodné skutečnosti nejsou dostatečně důkazně podloženy, nemůže samotná tato okolnost vést k subsumpci žalobcova jednání pod příslušné skutkové podstaty.

Není pravda, že by krajský soud opomenul ostatní důkazní prostředky založené ve spisu. Žalovaný dovozuje toto „opomenutí“ z toho, že krajský soud po něm žádá provedení výslechu zasahujících policistů. Soud si ovšem byl vědom existence tiskopisu oznámení přestupku, poučení obviněného a protokolu z ústního jednání před správním orgánem I. stupně; pouze vyjádřil názor, že žádná z těchto listin nemůže nahradit svědecký výslech policistů, a v tom mu zdejší soud přisvědčuje.

Pokud pak jde o argument ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu, který zapovídá uvádět v odvolání nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy, je nutno zopakovat, že pochybení správních orgánů není v tom, že by nevyhověly důkaznímu návrhu vznesenému až v odvolání (ostatně žalobce se výslechu policistů nedomáhal), nýbrž v tom, že i bez ohledu na obsah odvolacích námitek nepředvolaly zasahující policisty ke svědeckému výslechu. Žalovaný krom toho přehlíží, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v řízení o přestupku, které má oproti obecně pojímanému správnímu řízení svá specifika. Jak již bylo uvedeno výše, přestupek spadá do pojmu „*trestních obvinění*“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy; osobě obviněné z přestupku tedy náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Ostatně kategorie přestupků a kategorie trestných činů, tak, jak je vymezuje pozitivní právo, jsou sousedícími množinami skutkových podstat vyznačujícími se tu větší, tu menší mírou typové společenské škodlivosti, kterou jim však v konkrétním případě vždy připisuje zákonodárce; nelze tedy říci, že by určité skutkové podstaty byly imanentně nadány zcela určitou mírou této nežádoucí vlastnosti. Je poměrně běžné, že stejný čin bývá v různých údobích klasifikován postupně jako přestupek i jako trestný čin, podle toho, jak intenzivně zákon v dané chvíli vnímá jeho společenskou nebezpečnost. Jelikož společenská škodlivost (trestní zákon hovoří o „*činech společensky nebezpečných*“, zákon o přestupcích pak o „*činech, které porušují nebo ohrožují zájem společnosti*“) je kategorií spojitou (nestačí tedy o ní říci, zda tu je, či není přítomna, ale je třeba hlavně určit, v jaké míře je přítomna), není rozdíl mezi materiálním znakem přestupku a materiálním znakem trestného činu kvalitativní, nýbrž kvantitativní. I to jen dále dokládá těsné vazby mezi právem přestupkovým a právem trestním, zde v jeho hmotněprávní rovině; vzájemná blízkost obou právních oblastí vede k závěru, že by se nemělo zásadně lišit procesní postavení osob obviněných ze spáchání at' už přestupku, nebo trestného činu.

Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání; tím se ale nechce říci, že by obviněný měl jen dvě možnosti – totiž buď od počátku vypovídat a navrhopat důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat,

poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhnout důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení. S ohledem na nutnost poměřovat práva obviněného z přestupku s právy obviněného z trestného činu lze konečně poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu, který zajišťuje nepravomocně odsouzenému možnost uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy.

Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně. U obviněného z přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. V projednávané věci tedy měl správní orgán vyslechnout zasahující policisty z vlastního popudu; pokud žalobce v odvolání zpochybnil okolnosti skutku, jenž mu byl kladen za vinu, a pravdivost úředních záznamů, upozornil tím jen na neúplné dokazování, jehož si měl správní orgán být sám vědom.

Žalobce v odvolání uplatnil – kromě nových skutečností týkajících se průběhu kontroly prováděné policisty a okolností tomu předcházejících – i nové důkazní návrhy směřující k provedení svědeckého výslechu jeho dvou kamarádů, kteří z jeho vozidla vystoupili krátce předtím, než žalobce zastavila hlídka policie. Krajský soud, jak žalobce připomíná ve své kasační stížnosti, se o tomto návrhu nezmínil, a zavázal správní orgán toliko k provedení svědeckého výslechu policistů; zdejší soud však považuje za potřebné vyjádřit se i k tomuto návrhu, neboť i on byl součástí žalobcova odvolání, a žalovaný se jím tedy znovu bude muset zabývat.

Jak bylo právě vysvětleno, v řízení o přestupku se neuplatní § 82 odst. 4 správního řádu, který neumožňuje účastníkům uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a nové důkazy. Správní orgán tedy nemůže odmítnout tento důkazní návrh s poukazem na to, že nebyl vznesen již v řízení v I. stupni. Správní orgán musí mít na paměti i to, že obviněný z přestupku má právo požadovat předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy], a že takový návrh nelze zavrhnout jen proto, že správní orgán považuje svědky pro jejich přátelský poměr k obviněnému *a priori* za nevěrohodné (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 847/2006 Sb. NSS). To vše však ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést: důkaz provede jen tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci. Ačkoliv tedy provedení důkazu nebrání ani vznesení důkazního návrhu až v odvolání, ani přátelský vztah svědků k žalobci, je na místě odmítnout výslech svědků, kteří o věci nemají bezprostřední informace. Žalobce navrhl svědecké výslechy

svých spolujezdců s cílem dosvědčit, že před setkáním s policejní hlídkou nepil žádný alkohol; pokuta a zákaz řízení mu však nebyly uloženy za to, že řídil vozidlo po požití alkoholu (tuto nesprávnou kvalifikaci žalobcova jednání, uvedenou ve výroku rozhodnutí vydaného v I. stupni, žalovaný v rozhodnutí o odvolání odstranil), nýbrž za to, že se odepřel podrobit vyšetření, zda není při řízení vozidla ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Správní orgán tedy v dalším řízení zváží, zda výslech žalobcem navržených svědků může přinést bližší informace k tomu, jaký průběh mělo setkání žalobce s policisty, s jakým výsledkem žalobce absolvoval dýchání do detekční trubičky a co se odehrálo po tomto testu. Pokud správní orgán shledá, že tito svědci nemohou nijak vyjasnit okolnosti, které žalobce zpochybňuje, jeho důkazní návrhy neprovede; musí to však řádně zdůvodnit.

Žalobcova kasační stížnost je tedy nepřipustná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl. Žalovaný se svými námitkami neuspěl, a jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl jeho kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta; ohledně zamítnuté kasační stížnosti pak žalovaný rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalobci žádné náklady řízení v této věci nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu